

Újra a Por és Hamu Restaurantban

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVI. évfolyam, 41. szám, 2022. október 14.

Volt egyszer egy író. Na, de szép. Elég ennyi fény, ha ennyi a világítás? Jó, legyen elég. Olyan volt az az ízé, ez az író, mint a cserépnai föld, egy kis pohár víz vagy a fagyaltostölcsérbe kanyarított téli ég. Ennyi csak. Ja, és ott volt még a tűz is, az is ő volt. Négy elemecske, mind duracell. Írók írnak, ahogy a westminsteri puding bugyog főzés közben, ahogy a bukaresti főbojár pávájának a farka sepregeti az udvar földjét, ahogy a hóhér tisztogatja az akasztófa környékét, repedés között vér, fos nekem ne maradjon. Bazmeg, igazgató úr - ez még a sámlis korszak volt -, az egyik rablógyilkos, aki alól kirúgtam a kedvenc széket, ellopta azt. Meghalt, fölakaszkodott a barom, aztán ellopta a sámlit is. Még a halottcipelők se vették észre. Hajjaj, Varsányiné!

Írók írnak, mint a cipősarok, ha nem írnak, ha hallgatnak, ha behajtották a szívliftek ajtaját és gombot nyomtak, irány a pokol, gyerekek, ha némán kong az összes népharang, ha a félelem szakállt növeszt, akkor is írnak.

Szóval jött el ez az író a Könyvfesztiválról, ahol éppen könyvei névvel való ellátása volt a penzuma. De-di-ká-lás.